

Mazenzele

Winterbanden

27 november 2010

De eiken van de buur waren nog volop bezig met het loslaten van hun bladeren. Evenals de appelboompjes in de volgende straat. Het autootje van de verre buurvrouw dat buiten slaapt, was vanmorgen echter wakker geworden als een slordige iglo. Het had gesneeuwd en dat natuurprodukt was voor een groot deel blijven liggen. Ondanks dat het de avond daarvoor nog geregend had. Hoewel hij officieel nog niet aan de beurt was, had de winter dus toch al zijn intrede gedaan. Op het zwarte asfalt van de straat had de sneeuw het echter niet overleefd. Zodat de straten en banen nog niet gevaarlijk glad lagen en de rit naar het straatdorp Mazenzele niet méér risico meebracht dan gewoonlijk. Daarbij kwam nog dat het met half zes nog erg vroeg was. En zaterdagmorgen. Zodat de mede-weggebruikers niet erg talrijk waren. In West-Vlaanderen ontkomt men gewoonlijk wat gemakkelijker aan gevaarlijke weerfenomenen. Door de nabijheid van de zee en de effecten van de Golfstroom. Nu was toch juist daar het meeste sneeuw gevallen. Links en rechts waren er gedurende de nacht voertuigen met elkaar in onzacht treffen gekomen. Of ze waren plotse-ling in het decor verdwenen. Helaas met gewonden tot gevolg. Zo verkondigde de radio.

Horizon

Naarmate ik dichterbij mijn doel kwam, verminderde ook de sneeuw in het landschap. Zodat het er tenslotte op leek alsof een slordig pasteibakker wat achteloos zijn poedersuiker had uitgestrooid.

Er kon in de Sint-Pieters parochiezaal in Mazenzele al vanaf zes uur in de morgen ingeschreven worden voor de Horizontocht. Die werd georganiseerd door de Wandelsportvereniging... Horizon uit Opwijk. Ze hadden het dus niet ver gezocht. Niet wat de plaats van de wandeling betreft. Mazenzele is tenslotte een deel van Opwijk. Ook niet wat de naamgeving van de tocht betreft. Wel kon er gekozen worden uit veel verschillende afstanden. Waarvan de grootste de naam had 50 kilometer lang te zijn. En precies daarvoor had ik... jawel.

Hoewel het dus nog hondsvroeg was op deze vooruitgeschoven winterdag, was er heel wat beweging in de zaal waar moest ingeschreven worden. Volgens de aankondiging was dat vroege inschrijven enkel bedoeld voor degenen die de langste afstand wensten te stappen. De kortere tochten werden geacht eerst om acht uur op het appèl te verschijnen. Ik bemerkte evenwel een dame met een langpotige witte hond met zwarte vlekken. Waarbij ik me afvroeg of dat beest ook die toch niet geringe afstand moest lopen. Voor zo'n hond is dat dan constant aan joggingtempo. Bleek later echter dat er ook reeds aanwezigen waren die een kortere afstand in gedachten hadden. Waarbij andermaal bewezen is dat de aangekondigde starttijden eerder symbolisch zijn.

Na het overhandigen van mijn zes Euro kreeg ik één Euro terug. Leden van een wandelclub kregen korting. Bovendien werd me een rode enveloppe aangereikt met daarin een „roadbook“ ter grootte van een A4tje en drie bonnetjes. Deze laatste waren dan goed om ten gepaste tijde en op de juiste plaats ingewisseld te worden voor voedsel en drank.

Bekend terrein

En de tocht zelf? Hoor ik jullie vragen. Mja... Alle dorpen en gemeenten die deze tocht aandeed had ik eerder al bewandeld. Meerdere keren zelfs. Zodat er hier en daar al

De morgenstond heeft sneeuw en modder in de mond

verslag van gedaan is in diverse Voetstukjes. Laatst nog in dat van 19 september in Asse. Het traject liep over Mazenzele (uiteraard), Asse, Asse-Asbeek, Affligem, Meldert en Baardegem. Allemaal locaties die al eens aan bod zijn gekomen. Ik schat dat zowat twee derde van deze wandeltocht reeds vervat zat in wandelingen die ik al eerder deed. Nu tot een grotere afstand aan elkaar gebreid. Wat valt er dus nog over te vertellen? Weinig. Tenminste niet zonder dat ik ernstig in herhaling val.

In de tweede rust- en controlepost, die in de parochiezaal van Asbeek, werden de warme dranken besteld door een koud jongmens. Er kon geen glimlachje af en spreken was blijikbaar te vermoeiend. Het leek erop dat hij daar dik tegen zijn zin soep stond te bedelen. Met de minachting van een „helper“ voor een zootje daklozen. Misschien stond hij daar wel een straftijd uit te zitten. In elk geval, het werd niet beter. Bij mijn tweede bezoek was zijn gezicht nog wat langer geworden. Nog even en hij kon zijn eigen soep drinken zonder lepel. Rechtstreeks uit de ketel via zijn hangende onderlip.

Ik heb over de tijdspanne dat ik georganiseerde wandelingen meeloop een theorie ontwikkeld. Namelijk dat café-uitbaters zich automatisch ontwikkelen tot gemelijke cynici. Het gebeurt wel eens, te vaak naar mijn smaak, dat een rust- en controlepost in een café wordt gelegd. Vrijwel zonder onderscheid zijn de waard of de waardin dan lid van het gilde der lange gezichten. Het lijkt wel alsof het betreden van het etablissement een gunst is die slechts node wordt toegestaan. Dat was nu weer het geval. En er stonden nu niet minder dan drie cafés op het programma. Behalve in één geval werd mijn theorie weer gestaafd door de feiten. Zodat het kan bogen op een twee derde meerderheid.

Het terrein

Veel foto's van deze tocht zijn er niet. Hoewel ik toch een flink aantal uren onderweg ben geweest. Het is geen toeval. Door de voorafgaande weersomstandigheden met veel

Het zag er, zowaar, soms idyllisch uit!

regen, was het terrein getransformeerd tot een soort mijnenveld. Voor mij dan toch. Men had zich beijverd om in het traject zoveel mogelijk veld- en bospaden op te nemen. Een lovenswaardig initiatief. Doorgaans. Nu echter waren die paden, wegen, weggetjes en wegels geworden tot een modderbrij die het stappen voor mij tot een gewaagde onderneming maakte. Ik hou niet op me erover te verwonderen hoe de meeste andere wandelaars er in slagen hun normale wandelsnelheid aan te houden op dit soort terrein. Voor mij is het sukkelen, haspelen, knoeien, kledderen, wankelen, waggelen, glijden, schuiven en glibberen. Dat maakte dat ik mijn aandacht nadrukkelijk moest bepalen tot waar en hoe ik mijn voeten plaatste om niet onverhoeds onderuit te gaan. Een eventualiteit waar ik niet verlangend naar uitkeek. Gezien de rijkelijk aanwezige blubber. Lette ik even niet op dan werd dat meestal direct afgestraft met een uitschuiver. Uiterst vermoeiend. Te meer doordat die modder gretig de erop geplaatste wandelschoen vastzoog. Bijvoorbeeld daar waar ze door mijn talrijke voorgangers tot een smeulige brij was gestampt. Zodat deze tocht één van de zwaarste was die ik tot nu toe heb gelopen. Een gevolg was wel dat het ontspannen rondkijken in het landschap er dit keer niet bij was. Waar de omgeving interessant was, was het dus nauwelijks mogelijk om een foto te maken. Die dikke handschoenen maakten de zaak ook al niet eenvoudiger. Was de ondergrond wel te vertrouwen zonder constant toezicht, dan was de omgeving doorgaans niet echt fotogeniek. Frustrerend. Want zo was het me ook niet mogelijk mijn visuele notaboekje bij te houden.

Alsof dat nog niet genoeg was zijn een aantal medewandelaars er alweer en geslaagd mijn plezier op (te) vele momenten te fnuiken. Kijk, ik vind het normaal dat niet iedereen, zoals ik, een tocht alleen loopt. Dat men zich verder in gezelschap op een beschaafd volume met elkaar onderhoudt: niet meer dan gewoon. Het blijkt echter dat velen een pathologische schrik schijnen te hebben voor... stilte! Ik kan het anders niet verklaren dat velen

het zo nodig vinden om, bij voorkeur, in een stil bos naar elkaar te gaan roepen. Het moet inderdaad wel weinig minder dan roepen zijn want dat soort „conversatie“ bereikt me tot op vele honderden meter afstand nog storend. Is het omdat in bos het geluid zo lekker galmt? Het lijken wel een stel kinderen in hun apenjaren die in de hal staan te roepen. Of zingen tussen de tegeltjes van de badkamer. Of fluiten in het donker.

Toen ik mijn tocht had afgerond en ik in de startzaal nog even mijn consumptie naar keuze ging ophalen maakte iemand een opmerking over mijn „vule skoe'n“ (vuile schoenen). De man was duidelijk niet uit deze streek afkomstig maar hij had blijkbaar de gladde wegen in West-Vlaanderen getrotseerd. Maar inderdaad, het leek er wel op dat ik tot aan mijn knieën in de modder had rondgewaad. Zó erg was het nu ook weer niet geweest. Al hadden zware landbouwmachines dan soms sporen in het pad gereden die wel een halve meter diep waren. Modder en sneeuw... en ik had verdorie nog mijn winterbanden nog niet gemonteerd!

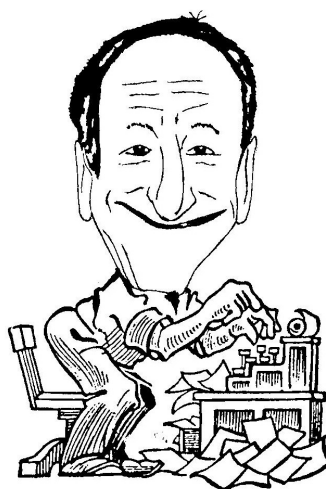
Dikwijls zag het er zo uit. Of nog erger.

Aan het stulpje, annex watermolen, van deze modekoningin ben ik ook dit keer weer voorbijgegaan

Het traject van deze tocht. Volgens de aankondigingen 50 kilometer. Ter plaatse volgens de organisatoren 49,1. Volgens mijn GPS 47,86 kilometer. Zoek het zelf maar uit ik heb er in elk geval 8 uur 30 minuten over gedaan om het traject rond te glibberen.

© 2010 Michel Christiaens